

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4618 van 10 december 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Ghanese nationaliteit, op 5 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 augustus 2007 waarbij het verzoek tot aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij dient een aanvraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan drie maand in bij de Burgemeester van de stad Antwerpen op 18 mei 2005. Op 16 augustus 2007 wordt deze aanvraag door de dienst Vreemdelingenzaken zonder voorwerp verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In toepassing van artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek zonder voorwerp is geworden. Betrokkene is ingeschreven bij de regularisatiecommissie en heeft een negatieve beslissing gekregen inzake zijn aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 22/12/1999. Artikel 16§1 van deze wet verbiedt immers wanneer de Regularisatiecommissie is gevat

met een verzoek (wat hier het geval is onder nr. 2100 20000126 02131), het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens art. 9.3 van de wet van 15/12/1980; Dit verbod geldt niet alleen op het ogenblik waarop de aanvraag wordt verworpen, maar zolang genoemde wet van 22/12/1999 van kracht is. Niettemin kan betrokkene omwille van medische redenen een aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen bij de gemeente waar hij verblijft. Dergelijk verzoek dient alle nodige medische bewijsstukken te bevatten en zal door de dienst Vreemdelingenzaken worden onderzocht.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op bij gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996).

Artikel 16 van de wet van 22 december 1999 luidt als volgt:

“De indiening van een aanvraag op grond van artikel 2 verbiedt de aanvrager om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De indiening, na de inwerkingtreding van deze wet, van een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de voornoemde wet van 15 december 1980 verbiedt de aanvrager om, gelijktijdig of daarna, een aanvraag in te dienen op grond van artikel 2.”

Vooreerst wordt vastgesteld dat de bepaling van artikel 16 van de Regularisatiewet duidelijk is en niet toelaat dat er na het indienen van een aanvraag op basis van de Regularisatiewet, nog een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt ingediend. De tekst van artikel 16 van de Regularisatiewet is duidelijk en stelt geen beperking in de tijd met betrekking tot het verbod om een latere regularisatieaanvraag in te dienen.

Bij arrest van 22 juli 2003 (nr. 103/2003) stelt het Grondwettelijk Hof dat *“(h)et juist (is) dat de vreemdeling wiens regularisatieaanvraag ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 werd verworpen nadien evenmin vermag een nieuwe procedure in te leiden op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zelfs wanneer hij meent zich te kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die van die aard zijn dat zij kunnen verantwoorden dat hij zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden niet heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Die onmogelijkheid is evenwel het gevolg van een keuze inzake de te volgen procedure die door de vreemdeling zelf werd gemaakt en waarvan de gevolgen door de wet waren bepaald” (punt B.5.3.) en dat “(d)ie bepaling (...) evenmin als onevenredig (kan) worden beschouwd. Enerzijds, verhindert niets immers de vreemdeling om, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; anderzijds, indien de vreemdeling onwettig in België verblijft, wordt zijn toestand niet minder onwettig door het feit dat die toestand voortduurt.(punt B.5.4.)”*

Uit het voormelde arrest blijkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de Regularisatiewet het determinerend criterium is of de betrokkene al dan niet een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de Regularisatiewet. Dit betekent dat, in bevestigend geval, artikel 16 van de Regularisatiewet wordt toegepast en dit zonder onderscheid van de buitengewone

omstandigheden die worden ingeroepen bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat bij een eventuele vernietiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 juni 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, de verwerende partij niet anders vermag dan dezelfde beslissing te nemen. Derhalve kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoekers geen nut opleveren. Aldus hebben verzoekers geen belang bij het beroep. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang (R.v.St., nr. 154.039, van 23 januari 2006).

De exceptie van de verwerende partij is derhalve in de aangegeven mate gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en zeven door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. P. BAEKELANDT	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC.